

Payer Imre

TUDOM, ÉN KERÜLTEM SORRA

Reggeli fényben remegő remény.
Incselkedőn csillogó csillámok.
Fodrok a víztükroön.
Sárga virág, sárga.
Ágaskodnak a fák.
Táncolnak a fűszálak.
Ismeretlen füzes haját
összeborzolja egy vidám széliesen.
Zöldebb a zöld.
Beletapad a szemembe.
A földön úgy sétálok, mint hátán
lélegző vadállatnak.
Egy távoli domb, mint ódon sírszentély,
mint a masztaba.
Egyszerre vagyok fiatal és öreg.
Tudom.
Én kerültem sorra.
Pedig nem akartam sorra kerülni.
Emlékszem.
Töpörödött, ficamodott térre.
Mégis volt benne élet.
A mostani álságosan harsány színek,
mint egy elhagyott
vagy nagyon távolról várakozó úrállomás.
Tudom.
Én kerültem sorra.
Az ég közepén, legmagasabb pontján
megáll a tűzszalagos aranyszekér.
Megmerevedik, megbénul, szétesik.
Szétszóródik az égen, ég alá.
Átmenet nélkül átalakuló áramlás.
Áramlásból átváltás lesz.
Mintha alig, vagy nem is hallható kattanás.
Végtelen égből: habosított gipszfödém.
A levegő pórusaiban
fogaskerekek üzemelnek.

Telnek a napszakok.
Elfedik a halált.
Ha alámerülök,
megtart egy gyér fényű sáv.
Neon, alumínium. Pattogó lámpatestek –

Gyimesi László

HAJÓK JÁRNAK ERRE

Eshetne szó versről, miért esne másról?
Harsány költő-hadunk Füreden viháncol,
Hajók járnak erre, ha nem balról, jobbról,
Új bohócainkhoz az agg bohócoktól.

Bolond zene harsog, de lehet, hogy mégse?
Kőcsillagfény villan a földbe szúrt éjre,
Csillanna az lombra, a száznársú hársra,
De a fasoroknak nincsen szabad ága.

Nincsen hársakon üres ág, egy szálnyi,
Virágé, madaré, mindaz, amit látni,
Itt-ott zsineget vélsz, kötelet, akármit,
Vagy a szemed csal meg, vagy a hited ámít.

Hajók járnak erre, ha nem jobbról, balról,
Régi bolondokhoz az új bolondoktól.
Versről lehetne szó, egy eltévedt dalról?
Költő-hadunk fárad, másféle raj flancol.